בסוד שיח

"אהבה על כל ישראל שיסלים לבוא ולצאת ולעזור לאחיהם שבמצור"

אם. הרעיתו ת. הם זוג תורני שהשכינה מתבשמת מהם.

בכל מקר כשם. שמר לצפות את הבית ללמד בישיבה, שהיא באמת הנתון להחמת ה'חנינם', אפשרת ת. את כל כוחותיה הנפשיים כדי לא לומר לה אולי תשאר היום בבית. כשהם נפרדים, והיא בדרכה לירושלים והוא אומר לה מחוץ הסוב שלו, באופן הלב הירודי השמח לקראת ה: "אני מקווה שזה לא השלום האחרון ביניהם".

ובתוך כל גבורת הנפש הזו, מציקה עליהם הבדידות ו'הזרים ללא המסקה' של גוש ק, שסקיעים ממך עבה של אכזריות של האכזבה והקיומים בהאם הם של אחרים יהודים במצר זות אפיים באמנה מרגינה קטנה.

אבל אישה הרבנית היא שאלה את ותהנה באמצעות בנו, ותהשובה לא. אישה לבנא. אך שובנו ממנו יבא לסיבוב הראשון בבית וגי וב שניאל.

ובתובדה הקדושה חשבים כישות סרי גוח, רבנים 'ליטאים', רבנים חסידים, רבנים ספרדים ומקובלים, הללו נתקבלו בשמחה רבה, כזאת, שהוכירה את שיירות המזון לירושלים הנצורה.

הנה כמה מהשמות: הרב סמסון דוד (סרכז הרבנים), הרב יוסף שולידנו (גבעת אבנ), הרב מרדכי) דוד הדוקמן (קריית מוצקין), הרב ה לישאי) יום־טוב וילברמן (מוסדות התורה בהרצ היהודי), הרב ברוך דוד (ישיבת הכותל), הרב איתמר הכהנא, הרב מאיר פנגל (בר נוף), הרב

איסר קלונסקי (גבעת מרדכי) הרב צבי עידן, הרב אודי כהן (ראש סרי) הרב צבי רוגין (ירין באורנים) הרב מאיר יונג, הרב יוסף לוינשטיין, המקובל הרב בן בעים, הרב יוסף וסרמן (ירושלים), הרב יוסף הלוישטיין (מוסדי נוה), הרב אבשלום קניר (אלי־עלי), הרב יוסף אלבים (בר אבשלום קניר (אלי־עלי), הרב משה צוריאל, הרב שבתאי סידי בעלון, הרב משה צוריאל, הרב שבתאי וליקוביץ (מוסדות סרי) והרבנים קרינר ויינר, הרב נחמן כהנא והרב חיים שטיינר (מרכז הרבנ).

כשהגיעה קבוצת הרבנים לעמנואל, לישר בה, בית־דוד לתורה, ויישובון, והמתינו להם שם 500 התלמידים, הרים תושבי עמנואל. קיבלה את פניהם בשיר הישיבה המסקת חסל, ועל כך אמר ראש הישיבה, הרב ראם הכהן שליט"א, שאכן אוד ותשך משמשים כאן בעיר בוביה. מצד אוד קול התורה, מגדל־אוד לכל האזור ומצד שני אתם בני ישמעאל המבקשים את נפשו של כל יהודי באשר הוא יהודי. הרב ראם הכהן ציטט פסוק ב' מהלכות שבת:

"...ובכל מקום אם באו על עסקי נפשות, או שעיכם מלחמה או שנדו מהם, יזבחים עליהן בכלי דיין ומהללין עליהן את השבת ומצווה על כל ישראל שיסלים לבוא ולצאת ולעזור לאי ויהם שבמצור ולהכניסלה מיד הסבר סיבים ומ אלה בשבת ואמור לקן להחמרמה למרבי־שבת".

המקומים שמוד מאוד על בואה של משלוח הרבנים, סוף סוף אות חיים של אינסופיות בעיר רה הנצורה, והרב ראם הכהן סרה להזכיר כי סר קודנפס של יהודים זה לא עניין פרטי של ישוב אלף או ישוב בית, והרי מרובי סאן בטל חמה על יהוד ה.

בבית חגי הנתון באבל על רינה וירוזובסקי ה"ד, ביקר הרבנים היה קרן אור באפילה. אמר אחד הרבנים:

"ממש נצטנו הלב לראות אתכם באווירת נבואים. ללא אומר דרשים אתה חש שם את הד עקה הנוראה על כך שלאף אחד לא איכפת שהם למעשה מוסקרים, ואין איש שם על לב שיהודים בישוב חוקי ומסוכם, והינם חטרי הגנה.

איש לא יעכבר את רחמן, אך קשה להם להאי לים עם מצב של היעדר שרטות הדדית, בעוד הם בקו הראשון של האש והמישה.

לחמרין לא הסקיש הרבנים להגיע ולא ידעו כי המתינו להם בציפיה כ־500 איש בישיבת "שבי חברון".

האסטמס הבא ייבא לאמנות האלקדשה הב מקביל לכסף רחם ולנחה רקלים שברצועת עזה. בימים אלה קיבלו בני משפחה חסרים של תושבי שג'אעיה מכתב מהם הסרכז בעד עצמו, וגבי מתבא לחזבה לצמח קטן ממנו. אין ספק שהוא משמש מה לישובים אפרים.

"לחודינו המשבים, חברינו היקרים ורידינו באופר הם שם.

חברנו אליהו בן־שבי יבא לעבודנו כנהג מד משפחת המדרים ונהיה לשמח עליו־ידי בני שלוה. בפרצע האכזרי נרצחה גם רינה וירוזובסקי ה"ד מבית חגי. מזכי צפי תרנחה. התבוננו ונשבי הירשוב לרחן במשמעויות הקשות של המצב עבודנו.

"מתוך דמרי החוברים עלו צרכים רבים שאנו מנסים לתת עליהם את הדעת, עם חלקם הגדול בצערך להתמודד מזה היום יום ובהם השכול. מול בן עמי) והבנות, והקהילה. בחלקם אנו זקי קים מאד לעזרתכם.

חשוב לנו לא להזניש לכר במערכה המל חמתית בה אנו נתונים. מזיילים אנו משתר קים למכתבי תמיכה, לטלפונים וכל רעיון אחר שתעלו ברעתכם. ומעל לכל אנו כמהים לביקורכם."

בסוד שיח אדמו"רים

ביזיונות במקום גלות

בנר ראשון של חנוכה תשנ"ט נתבקש לישר בה של מעלה מי שכונה "זקן אדמו"רי בית משר ערונזיל", האדמו"ר מסאולא, רבי יחזק מרדכי הכהן ז"ל. לרגל יום ההילולא השני וה קבעת ספר תורה לזכרו, יצא לאור אוסף מאמ רים שנאמרו ונכתבו על סרן האדמו"ר. הללו כנסו בספר הנושא את השם "והמשכתי לארץ ביום אור".

אחד הדברים שבלטו באותה חייו וכל מי שהיה קשור עמו יכול היה להבחין בכך, הוא השתוקקותו לספוג ביזיונות. בתוקם זה גילה נאמנות ממש עד שלאחרים היו כאלה שסברו כי האדמו"רות אינה בריוק ראה לו. בספר לא מעט דוגמאות על הנסיון הזה בהנהגותיו.

מקוריבו העיד ששמעו ממנו "ביותר מרמה", שקיבל על עצמו את העונש הזה לאחר השואה האיומה. האדמו"ר פעל גדולות ונצורות כדי להציל יהודים מגיא ההריגה ובלא מעט מקרים בר אמשיר. אלא שהוא במוחר לנו בעדינות נפשו חשש שמא לא עשה די כדי להציל, ולכן קיבל על עצמו עינייני גלות וביזיונות כדי לכפר על מה שאולי לא עשה מספיק למען עם ישר ראל שהיה נתון בארצות ציה וצלמוות.

לא אחת השתדל להתגייס לכל המוכבים אותו את התנושה שהוא בוד עוון ובפרי ואינו ראוי לכך. האדמו"ר הזה מקרים שהיה מצטט פסוקים מהתנ"ך בצורה מעוותת עד שהנוכחים סברו שאין והוא יודע אפילו פסוק אחד בשלי מות.

בכל לילי־שבת היה מקפיד ללמוד ב"שיש" כמה פסוקים מפרשת השבוע עם פירוש אחד הזיהים הקרוש. באותה השבתות בהן שבת מוקף לביתו, הציע בלילי־שבת ללמוד קטע מפירוש של אחד הזיהים הקרוש. הוא הקריא בפני הנוכ חים מהספר ולאחר כל כמה תיבות היה משבש משפטים ומילים, עד שקמו כמה מן השומעים והניחו עליו קולם שיתחיל מלקרוא באחד הזיהים "אם אינך יודע לקרוא. אפילו קטע אחד כהלכתו".

בפעימת אירושין של אחד מקוריבו התעבר אמנם יהיה, והאדמו"ר בניגוד לרחים, יבא מבי חדו והבטיח לאבחך בשה מלא כי "ברכת ה' היא תעשיר זו והשבת. "האמנם ההצלחה והאהבה פנים לאבחך במילוי כל משאלותיו לשובה ובאושן מלאי.

סיפר משמשו המסמר, הרב אליהו וינקל: "ר בינו עד גיל מאוחר מאוד לא היה נהוג לילך לישון בלילה במיטה, אלא היה לוחר כל הלי לה בישיבה. כשהרבנית נפטרה והתחילו להסתר בב אצלו שמשים ושחרים, היה נכנס למיטה, מחכה עד שכולם ישנו ואחר כך היה יוצא ממר שתו ושוקע בעבודתו הקדושה עד הבוקר. כמה פעמים פשיתי את עצמי כאילו אני ישן ובאר מן זה הצלחתי לראות את הרבי כשהוא עוסק בעבודת הקודש בלילה."

ביום א' פרשת מקץ, בפרוס תג החנוכה, החל האדמו"ר להכין את עצמו להדלקה לקרוא ב"אותות והנפלאות", והיתה מרחוק למיטה בבית השלים. בהגיע הזמן הקבוע להדלקת הנרות אמר כוח ומבקר למסמת התמנון בידך את ג' הב רכות בקול צלול, ההליק את הנרות ומבי אז לא הוסיף קולו להשמיע. והא לא הפסיק מלהתבונן באחד הנרות ותוך כדי כך הגיעו מספר משקי בים, נתן ובבי משפחתו. הוא חילק את דמי הדד נוכה אך ללא אומר דרבים. במשך כל הלילה לא עצם את עיניו, חיכה השמימי על פניו, נשר חלש עד למאוד ועיניו שוחקות. מסוך לשעה עשר בבוקר סים בבנמו ודשמים לוחדו, מסר נשמתו לבוחמו.

נהג היה האדמו"ר מסאולא לספר שוחב הקודש מאונטיא שאל, מדוע אין מברכים ש"ה חיינו כשהולכים לישלם האמת. והרה"ק מאוב סניא היה אומר: "אנחנו כבר נפטרנו". ואכן, לאחר הדלקת נר חנוכה וברכה. שהוזינו השיב נשמתו הטהורה ליוצרה.

האדמו"ר מסאולא זי"ע היה אומר כי לכל צדיק יש שורש בנשמתו מתוך מסרים ושורש נשמתו הוא חנוכה, על אף שהוא רק יו"ט אחד בשנה. אין ספק כי הוא מליץ יושר על ארץ ישר ראל שעל שלמותה התפלל מאז שהגיעה מידי אחרים.

אליו אותם בחדרים ואמרו לו שהוא ראוי למלא את מקומו של האדמו"ר הצדיק שנפטר. ה'שאר לנפש' שראה למניו הזדמנות יקרה לעשות צחוק מעצמו. הוא העמיד פני תם והסכים לה תלהבות להצטיעם. ירד למקום, סבל ונסתפג לקראת מעמד ההבטיה אשר אמור היה להת קיים בתוך זמן קצר.

המקום אמור היה להתקיים בבית המדרש של חסידי סולוא בבית וגן. והנה הבחורים השר חדים הללו הסתיר בינתיים לצדף אליהם עוד כמה הלבי בטל. התבודה ליותר את האדמו"ר ברחבות העיר בבל הבינונים של הבתרת אר מל"ר, וכל אחתה עת האדמו"ר שיתוף אותם פעי לה, תוך כדי שהוא מראה להם שהוא מתמונג מנחת ונהנה מהוכניתם המגוחנת. וכך הגיעו לבית מדרשו, וכשהוסתקם במדרי, נכנסו אליו עם "קוויטלאך" המכילים בקשותיהם עד שקר עת שמש. והאדמו"ר שמח ומוכיל על מנהל הביזיונות והלעג עליו.

עם כל ההנהגה הזאת, חסידיו ומקוריבו ידעו כי עומד בפניהם צדיק אמיתי, שמתקיים בו הפסוק "רמון יראיו יעשה" והקב"ה נעזר לה' פילוחיו. ושלים אנושים, עקרות, רחוקים, זכ אצלו לישועות למעלה מדרך הטבע ואפשר לחבר ספרים שלמים על המופתים שהיו בבית המדרש בסולוא.

לאברך שבר בעיר רחוקה ושם לעד (ב'כר לל' במשך כל ימות השבוע, אולם בשבת נותר בודד, ביוזה בתוקף לעבור למקום מגורים אחר. האברך סען כי הוא ופשפ מהמעבר וכן שלא יפגוא "בלל" סוב ומאוים במקום הפרש. אמר לו האדמו"ר "ביותן שאתה פישה אות למען שיהיה בשותא בשבת עם שחרי שבת ומבר ריק, הרי שחשבות האות תעמוד לך לא להיות נפגר בשום עניין. האברך הרש הבטחה שכך